

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 135 – novembre 2014

Aprendre a viure

La vida és un aprenentatge, una escola, un camí. Ser conscients d'aquest sentit dinàmic de la vida és el que ajuda a mantenir-se sempre actius, oberts i il·lusionats, malgrat les dificultats, el cansament i la rutina, quan constatem que la situació del món no millora, sinó que, aparentment, sembla tot el contrari. Encara que sembla que no hi res que sigui nou sobre la terra, com diu el savi Cohèlet, sempre pot ser nova la manera com nosaltres reaccionem i ens posicionem davant els esdeveniments, el moment històric que vivim, les persones, la nostra realitat personal i familiar, la comunitat, l'Església. Perquè, malgrat les aparences, el món camina cap a una realització plena i la llavor del Regne va creixent i estenent-se misteriosament aquí i allà, en algun racó de l'univers. Per això hem d'estar molt atents

per esbrinar els signes del temps que es manifesten en l'Església, en la societat, en el nostre poble, i per poder posicionar-nos davant els reptes i les situacions noves que es plantegen en el moment concret que estem vivint.

La vida té sempre al davant nous horitzons si creiem en la utopia que ens proposa la fe, si mantenim encesa dins nostre la flama de l'esperança, de l'amor, de la confiança en les nostres possibilitats i en les dels altres. Aquest impuls inextinguible de vida que rebem constantment de Déu demana un espai interior i un temps gratuït per ser reconegut, acollit, cuidat, i per fer-ne vida.

Cada dia és una oportunitat que tenim al davant per viure segons el sentit que volem donar a la nostra vida. Si decidim fer-ne un camí de llibertat i de veritat, un servei

d'amor, trobarem mil ocasions per donar-nos..."Tot serà nou si vols", diu la cançó.

En aquests moments d'Església, hem de ser molt conscients també de la nostra responsabilitat personal: "L'Església és el que són els cristians que la formen. A nosaltres

ens pertoca treballar en el present per intentar respondre humilment, avui i aquí, amb coherència, el que creiem que hauria de ser l'Església de Jesucrist"

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

Proposta

El papa Francesc en la seva exhortació *La joia de l'evangeli* fa una crida als cristians a viure, tant d'una manera personal com comunitària, un retorn a l'Evangelí, a viure i expressar la fe en comunitat. Per ell, ser fidels al missatge de Jesús vol dir avançar en la línia d'una església més pobre, senzilla i solidària, més compromesa amb els més desfavorits de la societat.

Amb aquest esperit volem convidar els qui cada diumenge ens apleguem al voltant de la comunitat de monges per celebrar l'Eucaristia, –que és el centre de la vida cristiana i d'on brolla la força evangelitzadora de l'Església,– i reflexionar com la vivim, com expressem la comunió entre nosaltres i amb la societat que ens envolta i això, evidentment, amb les característiques pròpies de la nostra comunitat.

L'EUCARISTIA ENS CONVOCA, ENS TRANSFORMA I ENS ENVIA. Aquesta frase, durant molts anys ha presidit la nostra cartellera de la sala, i pot ser ara el motiu que ens reuneix altra vegada per reflexionar entorn del nostre sentit comunitari i per estrènyer els nostres lligams.

Actualment molts dels qui van promoure i iniciar la comunitat cristiana ja no hi són; els temps han canviat no obstant això, la nostra Eucaristia dels diumenges continua aplegant moltes persones que volem celebrar la nostra fe, viure-la en comunió els uns amb els altres i expressar-la amb la nostra vida.

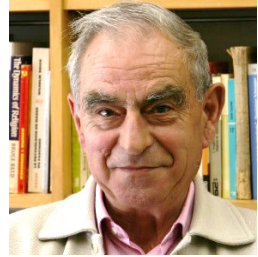
Us convoquem doncs, el diumenge dia 30 de novembre a les 12 del matí, després de l'Eucaristia. TOTS HI SOU CONVIDATS!!!

Continuant amb la dinàmica de donar a conèixer a través del Butlletí, persones de la nostra comunitat, **aquesta vegada li ha tocat a**

Joan Estruch i Gibert

1. Dades biogràfiques

Vaig néixer a Barcelona, l'any 1943, en el si d'una família protestant. És a dir, català en l'Espanya del franquisme més dur, fill dels vençuts a la guerra civil –el meu pare va estar internat durant mesos al camp de concentració de la platja d'Argelers– i protestant en una societat aleshores massivament i forçadament catòlica. Aquest tret em va marcar profundament: jo era diferent de tota la resta dels meus amics i companys, i aquesta diferència era com un estigma, quelcom que m'impedia ser "normal", ser com tothom, i que em convertia en una mena de bestiola estranya. Això va pesar, sens dubte, en la meva decisió de dedicar-me professionalment a l'estudi dels fenòmens religiosos. Però aquesta diferència va tenir una altra conseqüència igualment important: fent un sacrifici econòmic molt considerable, els meus pares ens van matricular –a la meva germana i a mi- al Liceu Francès, que era en aquella època un oasi de llibertat, tant des del punt de vista religiós com des del punt de vista polític, i on vaig cursar tots els estudis de primària i de batxillerat. Després de passar sense pena ni glòria per la pobra Facultat de Filosofia i Lletres de començaments dels anys seixanta, l'any 1967 em vaig casar amb la Heide, i amb una beca del Consell Ecumènic de les Esglésies vam marxar a estudiar sociologia a la Universitat Catòlica de Lovaina. Aquest és també el període de la nostra conversió al catolicisme, una transició gradual, pacífica i progressiva que, com en el famós text d'Elies, no es produí com un terratrèmol ni com un foc, sinó com un ventijol suau, auspiat bàsicament per la nostra proximitat a la comunitat de Taizé, per la figura de Joan XXIII, i per la voluntat de renovació del Concili Vaticà II. Després de tres anys i mig a Lovaina, on va néixer el nostre fill gran, tornàrem a Barcelona, i vaig entrar a treballar de professor a la Universitat Autònoma acabada de crear, on m'he dedicat a la docència i a la recerca en sociologia de la religió, fins a la meva jubilació ara fa tot just un any.

2. Des de quan coneixes Sant Pere de les Puel·les?

Ja en la meva adolescència i joventut havia anat en diverses ocasions a Sant Pere, en diades en que no hi havia ofici a la meva església: la nit de Nadal o la nit de Pasqua. Però tan sols havia sentit cantar les monges, sense veure-les, amagades com eren darrere les horribles reixes de la clausura. Sí que havia vist, en canvi, un aleshores jove mossèn Francesc. Però en tornar de Lovaina, Sant Pere havia quedat literalment oblidat. Els diumenges anàvem amb relativa freqüència, tot i que no pas cada setmana, a Santa Coloma de Marata, amb el nostre gran amic mossèn Cardús, que és qui va batejar la nostra filla. Fins que un bon dia, a la tardor de l'any 1980, em va telefonar l'aleshores abadessa Maria Lurdes per convidar-me a fer una conferència a les monges. I molt poc després de la xerrada ens diguérem: per què no provem d'anar el diumenge a Sant Pere? Ens vam enamorar de la litúrgia de Sant Pere, de les monges i del mossèn, i des de llavors no hem deixat d'anar-hi cada diumenge.

3. Què és per a tu Sant Pere de les Puel·les?

El lloc on ens hem sentit extraordinàriament ben acollits, la comunitat insubstituïble per a la celebració de la nostra fe: en definitiva, casa nostra.

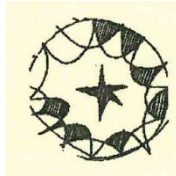
CARME VILLARROYA

La no *violència* en la seva condició dinàmica, significa sofriment conscient. No significa submissió humil a la voluntat del malfactor, sinó l'oposició amb tota la nostra ànima a la voluntat del tirà. Una sola persona, si actua guiada per la llei del nostre ser, pot desafiar tot el poder d'un imperi injust per salvar el seu honor, la seva religió, la seva ànima, i assentar les bases per a la caiguda o la regeneració d'un tal imperi.

GANDHI

ALIMENTS PER COMPARTIR EL NADAL

Com cada any, aquest Advent volem fer un gest de solidaritat amb les famílies mancades de recursos per celebrar el Nadal, especialment les que estan vinculades amb el Centre d'Acollida Assís. Per aquest motiu us convidem a portar el vostre lot d'aliments propis d'aquestes festes: torrons, neules, lllaminadures, cafè, xocolata, oli, etc. Els recollirem els diumenges a l'entrada de l'església i després els dipositarem com una ofrena al peu de l'altar.

Des del testimoniatge

*Teologia de l'alliberament, de condemnada a elogiada**

Fa pocs mesos es presentà el llibre *Des del costat dels pobres*, amb escrits de Gustavo Gutiérrez, peruà, el considerat pare de la Teologia de l'alliberament i del cardenal Gerard Ludwig Müller, actual prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, successor per tant de Ratzinger. El llibre es presentà a Alemanya, al Perú i a Itàlia. Amb aquest motiu, el papa Francesc va rebre Gustavo Gutiérrez i concelebrà amb ell a la residència Santa Marta. Fet que fou interpretat com el reconeixement del papa a la Teologia de l'Alliberament, que té com a principal senyal d'identitat l'opció preferencial pels pobres, tret fonamental del pontificat de Francesc.

A la presentació, el cardenal Müller va fer la declaració següent: “ Per mi la T. de L'A. està lligada a la cara de Gustavo Gutiérrez, al seu ense-

nyament i a la trobada viva amb els pobres... Ell ens ensenyà que aquí es tracta de teologia i no de política, d'un programa pràctic i teòric que pretén comprendre el món, la història i la societat i transformar-los a la llum de la mateixa revelació sobrenatural de Déu com a salvador i alliberador de l'Home....

Era un gir de 180º respecte de la condemna que n'habita fet el mateix Ratzinger el 1984 des de la mateixa Congregació per a la Doctrina de la Fe....

L'objectiu de la T.de l'A. era aplicar al nostre temps el que Jesús havia fet en el seu: defensar els pobres de tota mena d'opressió, reivindicar la dignitat, tornar dignitat i l'esperança als menyspreats i exclosos, i tot des de la fe en Déu. Han estat milers les comunitats de base que s'hi ha inspirat, milers les que hi alimentaren la fe i milions de cristians que la visqueren des de aquesta perspectiva. Però, desafortunadament, tots foren posats sota sospita.

La teologia del papa Francesc, és Teologia de l'Alliberament? Així ho sembla si atenem als seus gestos, discursos, actituds i opcions....La seva teologia es fa sobretot de gestos i símbols, d'exemples personals, de denúncies al poder, de crits atrevits que neixen del cor i de la contemplació de Déu, mes des de la mística, d'amor i compassió que de la raó o la filosofia....

Aquell crit seu, però, tot just anomenat papa "com m'agradaria una Església pobra i per als pobres segurament trigarà a fer-se realitat i fins i tot a penetrar en la mentalitat d'unes jerarquies i unes estructures acostumades al poder...

Per al poble potser serà diferent. Com que en ell, igual que ens els profetes bíblics, hi ha més crit que estratègia, eixuga les llàgrimes i és missioner de perifèries... és possible que la multitud d'oprimits d'Amèrica Llatina i d'arreu del món l'entenguin millor que les jerarquies,i entenguin la teologia de Francesc millor que qualsevol altra teologia, fins i tot millor que la mateixa T. de l'A., que tot i haver proclamat l'opció primordial pels pobres, en alguns casos venia embolicada de formulacions filosòfiques sovint alienes a les preocupacions immediates dels de baix de tot.

Extret d'un article de El Pregó de Jaume Botey

Parla'm de Déu

Vaig dir tremolós al sol ponent: “Parla'm de Déu”

El sol es colgà sense dir-me res. I el somni es convertí en realitat.

L'endemà al matí, quan jo obria la finestra,

el sol ja m'esperava somrient.

Vaig dir al rossinyol: “Parla'm de Déu”. I l' ametller florí.

Vaig dir a la font: “Parla'm de Déu” . I l'aigua brollà.

Vaig dir a la natura: “Parla'm de Déu” . I la natura es va cobrir de bellesa

Vaig dir al meu fill: “Parla'm de Déu”.

I l'infant em va dir: “Parla-me'n tu”

Vaig dir al meu pare: “Parla'm de Déu”.

I ell se'm va quedar mirant i estimant.

Vaig dir a la mare: “Parla'm de Déu”. I la mare em va fer un petó.

Vaig dir al pagès: “Parla'm de Déu”. I el pagès m'ensenyà a llaurar

Vaig dir a l'obrer: “Parla'm de Déu”. I ell em va dir: Treballa i el trobaràs

Vaig dir al pobre: “Parla'm de Déu”.

I em donà un tros de pa que es duia a la boca

Vaig dir a l'enemic: “Parla'm de Déu”. I l'enemic em va donar la mà

Vaig dir a un nen: “Parla'm de Déu”. I el nen em somrigué

Vaig dir a un soldat: “Parla'm de Déu”. I el soldat va deixar les armes

Vaig dir a la gent: “Parla'm de Déu”. I la gent m'estimà

Vaig dir a la mà: “Parla'm de Déu”. I la mà esdevingué servei

Vaig al dolor: “Parla'm de Déu”. I el dolor es féu agraïment

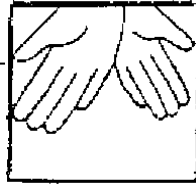
Vaig dir-te: “Parla'm de Déu”. I tu ja saps prou què em vas dir

Vaig dir a la Bíblia: “Parla'm de Déu”. I la Bíblia s'ofegà de tant parlar-ne

Vaig dir a Jesús: “Parla'm de Déu”. I Jesús resà el parenostre

Vaig dir a Déu: “Parla'm de Déu”. I Déu em va dir: “Et parlaré de tu”

MIQUEL ESTRADÉ

Qui viu en la pau i està alegre davant Déu tot i les tristeses,
qui és capaç de consolar els altres tot i trobar-se ell mateix
desconsolat,
qui no s'agafa tan seriosament a si mateix, que pugui donar
la pròpia vida pels altres amb gest despreocupat de no fer
gaire gran cosa,
qui ha anat més enllà de tota angoixa i és capaç de viure
sempre en esperança,
qui s'endinsa confiat en el camí de la vida i va confiat vers el
camí de la mort:

**AQUEST HA APRÈS DE JESÚS EL QUE SIGNIFICA ANOMENAR
A DÉU PARE I DONAR LA VIDA PELS GERMANS.**

Aquell qui no ha arribat a aquesta llibertat, que agafi
l'Evangelí i torni a llegir el sermó dels lliris del camp i dels
ocells del cel. Mt 6,26-29

OLEGARIO GONZALEZ CARDENAL